

d r a m a t u r g i e

ion BĂLAN

femeile...

printre orgolii, bârfe și adevăr



Ion BĂLAN

**FEMEILE... PRINTRE
ORGOLII, BÂRFE ȘI
ADEVĂR**

Editura Virtual

2012

ISBN (e): 978-606-599-953-4

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

I	5
II	32

O stațiune de odihnă la munte. Un apartament cu patru camere, așezate în jurul unei sufragerii mobilată elegant. Intră Costel, maseorul, în ținută de “serviciu”, care își caută drumul cu ajutorul unui baston

PARTEA ÎNTÂI

Costel (către sală): Doamnelor și domnilor, domnișoarelor și domnișorilor priviți-mă, sunt un om normal. Mă întreb mereu de ce domnul doctor, când m-am prezentat azi la post, m-a rugat - vă rog să rețineți, m-a rugat pe mine, Costel maseorul, să mă prefac că sunt orb. Eu, Costel, când fac masaj unei femei nu trebuie să văd; eu pipăi, masez, mângâi mai ales. Eu văd totul cu palmele. (le arată) Am acceptat. Așa că am intrat în birou la domnul doctor un om normal și am ieșit un om orb. Aflu eu care-i șmecheria. Apropo, ați văzut afișul de la intrarea în teatru? “Femeile printre orgolii, bârfe și adevăr”. Vă întreb pe dumneavoastră, arta de a bârfi este o artă feminină? Recunosc că unele femei bârfesc cu un talent deosebit, dintr-o pornire naturală, cum ar fi respirația. Dar nu se compară cu o superbă minciună masculină: discretă, confidențială, spusă în șoaptă. Dar, una peste alta, indiferent de sex, bârfa și minciuna fac parte din viața noastră. Cred că am dres-o. Vreau să iau primele aplauze de la dumneavoastră înaintea lui tanti Vasilica care, am înțeles de la domnul doctor, că știe și spune câte-n lună și-n stele. O aștept să facem cunoștință... (intră Vasilica, grăbită, cu brațele pline de lenjerie; le pune pe masă)

Vasilica: Dumneata cine ești și ce cauți aici?

Costel (face mai multe mișcări cu bastonul, urmărit atent de Vasilica): Costel, maseorul, prima zi de muncă...

Vasilica: Aha, maseorul de care mi-a spus domnul doctor. Bine ai venit...

Costel: Mulțumesc...

Vasilica: Și cum ai ajuns aici?

Costel: M-a condus cineva aici, la apartament. O să fac masajul la cameră. Dispoziția domnului doctor.

Vasilica: Masaj în cameră?! Cum de și-a călcat domnul doctor pe inimă? Pentru el cabinetul este altarul sanatoriului. Domnul doctor de când i-a murit soția în accident este tot mai îngăduitor. Sărmanul, cât a suferit... Trebuie să repartizez lenjeria pe camere. Sosesc pacientele. (Costel are impulsul de a o ajuta) Stai, că nu mă poți ajuta... (Vasilica intră repede în camere și repartizează lenjeria).

Costel: O să învăț și eu drumul din sufragerie în camere...

Vasilica: Drumurile?!...

Costel (vădit încurcat): Cu ajutoru' bastonului. Cu bastonu' un orb poate fi un om normal... (intră doctorul)

Doctorul: Cum stăm?

Vasilica: Pot sosi musafirii.

Doctorul: Musafirele. Două au fost și anul trecut. Nu erai tu în acest pavilion.

Vasilica: Musafirele?! Patru muieri o să-mi mănânce capu'. Cel puțin Costel nu le vede mutrele. Și de ce boală suferă ?

Doctorul (se uită în fișele pe care le are în mână): Păi, de toate și de nimic.

Vasilica: Îi grea boala asta, domnul doctor...

Doctorul: Grea... Se tratează mai ales cu vorbe și multă, multă răbdare. Meserie de terapeut. Masajul, Costel - v-ați cunoscut, o să-l faci la cameră... (Vasilica umblă la televizor) Costele, să nu uiți ce-am discutat despre... baston.

Costel: Înțeles dom' doctor, cu bastonul...

Vasilica: Ce-i cu bastonu'?

Doctorul: Costel când se deplasează să nu faci prea mult zgomot cu bastonul când pipăie drumul...

Costel: Eu dom' doctor mă duc la cabinet. O doamnă, primul pacient azi...

Vasilica: Să te conduc...

Costel (fâstâcit): Tanti Vasilica, sper că nu te superi, am reținut drumul. Și apoi... bastonul... (iese)

Vasilica: Bietul tânăr, frumușel.... și să mergi o viață cu bastonu'...

Doctorul: Cred că boala lui poate fi tratată.

Vasilica: Oare?...

Doctorul: ... Este tânăr și ochii nu sunt alterați...

Vasilica: Și când sosesc conیțele?

Doctorul (se uită la ceas): Peste o oră, o oră și jumătate...

Vasilica: Am timp să văd ultimul episod din telenovela mexicană...

Doctorul: Interesantă?

Vasilica: Stai cu sufletul la gură: crime, copii furati, dragoste pentru avere, femei care se trag tare de păr pentru un bărbat, bineînțeles frumos dar și bogat. Am învățat și niște cuvinte: tehero, compermiso, grațias, porfavor, tonta - adică proasto. E grav dom' doctor când femeia este nici proastă nici deșteaptă. Ai fript-o, îți mănâncă viața...

Doctorul: Serios?! Și...

Vasilica: Eu? Dacă o făceam pe deșteapta, mai ales cu soacră-mea, nu reușeam în viață. (râsete)

Doctorul: Compermiso!...

Vasilica: Compermiso, pentru că începe telenovela. Terapie cu televizoru', nu spuneți dumneavoastră așa? (doctorul iese; Vasilica în fața televizorului. se aud bătăi în ușă) Și i-a spus dom' doctor să umble ușor cu bastonu'. Na și publicitate... (deschide; în ușă Dana și Viviana cu bagaje)

Dana: Ce te uiți, pune mâna...

Vasilica: În fișa postului pentru apartamentul pe care l-am luat acum nu este trecut să car bagaje. Dar fie... (cară bagajele în sufragerie) Aoleu, dar ce-ați adus atâtea boarfe?...

Dana (vădit deranjată): Cu ce te ocupi aici? Ce scrie pe fișa postului?

Vasilica: Păi, când nu sunt rugată să car bagajele pacienților, mă ocup de acest apartament: curățenie, curățenie și iar curățenie. (dă cu degetul pe mobilă, apoi îl privește din diferite unghiuri de lumină) Nici măcar un fir de praf, pentru strănutat... Doamnă!...

Dana: Domnișoară!...

Vasilica: Domnișoară!... Deși v-ar sta mai bine doamnă... (către Viviana) Doamnă...

Viviana (cu un fel de regret): Tot domnișoară...

Vasilica: Domnișoarelor, bine ați venit. Vă doresc sejur plăcut. Masajul se face la cameră. A sosit azi un maseor, orb, dar are o mână... Domnișoarelor, dacă aveți nevoie de ceva, telefon 011 și sunt la ușă... (stinge televizorul; pentru ea) Publicitate, domnișoarele cu ifosele lor și s-a dus dracului serialu'. Oare cum s-o fi terminat? Crăp de curiozitate. Trebuie s-o întreb pe mofturoasa de soacră-mea. S-ar putea să mă întrebe domnu' doctor... (iese)

Viviana: Interesant personaj...

Dana: În toți proștii sau cu mutre nesuferite ca... Vasilica cu fișa postului, tu vezi personaje, tipologii interesante...

Viviana: O fi, dar spune adevărul...

Dana: Întotdeauna te-a impresionat lumea asta mărunță, umilă. De, actrița din tine...

Viviana: Ce să faci, tu gazetarul din topul zilei, trăiești printre VIP-uri, o lume rafinată într-o saramură de indiferență și răsfaț material. Când joc un rol de personaj umil, eu îl trăiesc, chiar îl iubesc...

Dana: Uite așa te amesteci cu lumea vulgară. Să sperăm că în celelalte două camere vor fi cazate două cucoane, și nu niște țoape ca anul trecut. Hai să ne instalăm. Eu stau în camera de anul trecut. Tu?

Viviana: Și eu la fel.

Dana: Auzi, parcă nu trebuia să vii în seria asta...

Viviana: Vin când vreau, n-am nevoie de aprobarea ta. Dacă vrei le spunem celorlalți, afară de doctor, că ne-am cunoscut în autocar. Eu nu...

Dana: Să nu spui vreo tâmpenie; eu nu vroiam să-ți văd mutra asta acră...

Viviana: Hai să ne cazăm și apoi fiecare se uită în oglindă să vadă cine este mai acră. Hai să ne cazăm. (cu bagajele intră în camere; intră Vasilica)

Vasilica: De ce boală o fi suferind domnișoarele? Divorțate, abandonate în fața altarului, părăsite de logodnici. Sărmana femeie: domnișoară, amantă, soție, mamă... divorțată, văduvă. Da, văduvă este cel mai bine pentru o femeie care a fost chinuită în dragoste și căsnicie. Doamne ferește! Amin! (intră Lidia)

Lidia: Bună ziua! Aici este apartamentul?

Vasilica: Bună ziua. Aici, poftiți. (o ajută la bagaje) Aveți bagaje puține; dumneavoastră călătoriți mult...

Lidia: De unde știi?

Vasilica: Cine călătorește mult nu ia bagaje multe pentru că ar deveni hamal...

Lidia: Bravo! Dar să știi că la începutul călătoriilor am fost de multe ori hamalul meu... (râd) Am colindat țara, Europa, America...

Vasilica: Sunteți voiajor sau ambasador?

Lidia: Mai simplu: cânt...

Vasilica: Ce proastă sunt: doamna Narcisa, regina romanțelor!

Lidia: Mă cunoști?!

Vasilica: Eu? Punct ochit, punct lovit. N-am făcut armata, dar am tras cu pușca la bâlci... (îi sărută mâna) Am ultimul dumneavoastră CD. (fredonează o romanță; Lidia aplaudă) Mulțumesc. Când am să-i spun lu' soacră-mea cu cine am discutat azi... Ați mai fost aici?

Lidia: Nu...

Vasilica: Aici totu-i la botu' calului. Adică în apartament. Afară de bazin și excursii pe la mânăstiri... O să vă odihniți după atâta umblet prin lumea largă... (râd) O să uitați de toți și de toate...

Lidia: Da, da, chiar mi-ar prinde bine o cură de... amnezie.

Vasilica: Amnezie?! E grav doamnă?...

Lidia (râde): Nu, Vasilica, e doar o cură de uitare...

Vasilica: Și soțul?

Lidia: Singură...

Vasilica: A murit așa de tânăr?

Lidia: Nu... a murit în sufletul meu. Sau eu în sufletul lui...

Vasilica: Doamne ferește, asta-i mai rău decât moartea aia cu popă, cu pomeni și parastase...

Lidia: Ce bine ar fi ca-n viață să faci pomeni și parastase și apoi să hotărăști când mori, sau când te măriți...

Vasilica: Doamne, ce cumplită e viața. (se închină) Dar ce să mai vorbim, mie îmi spuneți?... Să vă instalez. Camera din dreapta, cu vedere la munte... (o ajută să ducă bagajele în cameră și revine) Cu autocaru' ăsta a început să vină lume bună: marea Narcisa! (intră Monica)

Monica: Țasta-i apartamentul patru?

Vasilica: Da, pentru că are patru camere și o sufragerie. Tot singură?

Monica: Bună ziua, bună ziua... bună ziua... Nu se vede? Ce drum obositor!...

Vasilica: Vasilica, menajera dumneavoastră, vă invită să vă ocupați camera. (o ajută la bagaje; intră în cameră).

Cortină de lumină

În scenă cele patru doamne - domnișoare. Încep să sune telefoanele mobile într-o "simfonie metalică". Câteva clipe de "surpriză". Apoi fiecare oprește soneria telefoanelor și le "abandonează" pe masă ca pe ceva dăunător, cu excepția Danei. Când se face liniște izbucnesc în râs

Lidia: Muzica viitorului, "muzica metalică" la purtător.

Monica: Fără el ar însemna să mă rup complet de tot ce-am lăsat la cabinet...Am un cabinet de înfrumusețare la București. Dar, se ocupă soțul.

Dana: Și de doamne?...

Monica: De toți și de toate... (râsete)

Lidia: Și eu cer scuze că o să vă mai deranjez, aștept programul pentru un turneu...

Viviana: Aha, doamna Lidia Moldovan, cunoscuta cântăreață de române...

Lidia: Ei, nu chiar așa de cunoscută. Dar scena, radioul, TV îți fac imaginea.

Viviana: Așa-i, teatrul a plecat de pe scenă și tot cu radioul și TV a intrat în casele oamenilor, ducându-ne și pe noi.

Dana: Viviana este actriță la un mare, mare teatru din București. Roluri mari, film, turnee...

Viviana: Să nu exagerăm... Dana, redactor șef la una, două, trei sau mai multe reviste feministe din același trust de presă. Pseudonimul cu care semnează? "Femeia care pune întrebări".

Lidia: Aha, să fim atente... (râsete)

Monica: Deci "Femeia care pune întrebări" mi-a sugerat să dotez cabinetul și cu servicii de cosmetică?...

Dana: Da. Și?

Monica: Am extins cabinetul, și merge foarte bine...

Dana: Deci "Femeia care pune întrebări" mai face uneori și lucruri bune.

Lidia: Și cum sunt culese problemele zilei?...

Dana: Aproape exclusiv prin contact cu cititoarele. De aceea cer o favoare: nu pot... trăi, supraviețui fără reportofon. O să-l am permanent cu mine: zi și noapte. (îl are atârnat de gât)

Monica: Facem o excepție, nu doamnelor? "Femeia cu reportofonul". (intră doctorul)

Doctorul: Bună ziua! Vă rog luați loc. (se așează și el) Cu domnișoarele Dana și Viviana ne cunoaștem de anul trecut. Cu dumneavoastră, avem timp suficient. Dumneavoastră cred că ați făcut deja cunoștință. Deci, sunt doctorul terapeut Cătălin Stan, care se va ocupa de sănătatea și de buna dumneavoastră dispoziție 24 de ore din 24. Am hotărât ca o parte din... tratament să-l faceți în apartament: masaj, terapia individuală și colectivă. Principalul medicament: terapia prin vorbe, cum îi spune domnișoara Dana. (râsete)

Dana: Un medicament fără efecte negative.

Doctorul: Și fără pericol de supradozaj, cum spune Vasilica, menajera dumneavoastră de apartament.

Dana: Vasilica? La fișa postului, un articol adițional: "...purtare cuviincioasă".

Doctorul: Dacă doriți, o schimb...

Viviana: Nu, nu domnule doctor. Când am sosit era ocupată: urmărea probabil un serial...

Doctorul: Porfavor, când este vorba de telenovele, mai ales mexicane, Vasilica îi în stare să-și ia o zi liberă sau concediu. Eu zic că v-am repartizat pentru menaj cea mai pricepută salariată. O să vă convingeți. De asemenea masajul va fi făcut de un bărbat. Este orb, așa cum ați dorit, domnișoară Dana.

Dana: Atunci luăm serviciile la pachet: pe Vasilica cu maseorul orb și... pe domnul doctor...

Doctorul: Vă mulțumesc. Astăzi cu ce începem?

Dana (pune pe masă reportofonul): Sper că nu deranjează! Poate cu ceva despre fericire. E o temă pe care vreau s-o abordez în extenso în presă... Oare fericirea este o boală? Cum poate fi tratată dacă-i o boală...

Doctorul: De acord. Îmi place mereu să fiu în mijlocul furtunii. Și fericirea este o mare furtună, un ciclon.

Monica: Atunci să înceapă furtuna!... (aplauze)

Doctorul: Omul este singura ființă rațională și înzestrată cu suflet, care poate fi tratat cu fericire, și chiar vindecat. Fericirea, ca și iubirea, înseamnă emoție, sentimente, deci o trăire aparte, o trăire care vibrează pozitiv în viața noastră cotidiană.

Dana: Și care-i rețeta, doctore?

Doctorul: Ca să fii fericit trebuie să și vrei. Nu poți dăruia celor din jur fericire, iubire, fără a fi tu fericit, iubit. Totul făcut cu dragoste, cu pasiune.

Dana: Deci fericirea, iubirea n-au nici o valoare dacă nu le dăruiești și celor din jur.

Doctorul: Ar fi o concluzie...

Dana: Eros!

Doctorul: Da, Eros! Poate în greacă sensul iubirii, fericirii, este cel mai universal exprimat.

Dana: Și cum trebuie să ne comportăm cu sufletul - suportul fericirii, iubirii?

Doctorul: Bine spus: sufletul - suportul fericirii. Unii spun că ignorând moartea, această întâlnire inevitabilă pentru tot ce este viu, suntem mai fericiți.

Lidia: Un lucru inevitabil pe care îl ignorăm mai ales când suntem tineri.

Doctorul: În fond acest sanatoriu este un loc unde se încearcă prelungirea mecanică a vieții, uitându-se de psihicul, de spiritul pacientului... Iar eu încerc să fiu un umil slujitor al sufletului, suportul fericirii.

Lidia: Deci ce este fericirea?

Doctorul: Este un sentiment profund uman, spun eu, în timp ce unii spun că fericirea este o reacție chimică care poate fi stimulată și artificial.

Monica: Nu cred că fericirea poate fi o formulă chimică, oricât de academic ar putea fi preparată.

Dana: Dar sunt reacții chimice care aduc fericirea: alcoolul, drogurile...

Doctorul: Alcoolul, drogurile nu pot aduce fericirea. Sunt doar niște banale și periculoase reacții chimice cerebrale.

Dana: Doctore, este posibil ca cineva să fie fericit fără să fi fost vreodată nefericit? Mai ales azi, când trăim într-un haos al nonvalorilor, când nesimțirea a ajuns normă morală? Crapă de principii și morală, și sunt de fapt niște nulități.

Doctorul: Viața ne oferă toate alternativele fericirii și nefericirii. De cele mai multe ori depinde de noi.

Monica: Și ce medicament poate trata fericirea sau nefericirea?

Doctorul: Unul dintre medicamente, foarte ușor de...fabricat, este râsul. Un medicament de care se

poate face abuz...

Dana: Râsul, pilula fericirii! (râsete)

Doctorul: Râsul nu-i chiar de râs, pentru că el este un mare dirijor al sentimentelor, parametrii fericirii... (se râde, aplauze)

Dana (schimbă caseta la reportofon): Pilula râsului atacă boala nefericirii?

Doctorul: Atacă mai multe boli: tristețea, depresia, sentimentele negative care, repet, fac parte din parametrii fericirii. Apoi, să nu uităm că râsul este cel mai vechi medicament din lume. Omul începe să râdă cam la o lună după ce s-a născut.... (aplauze, se râde)

Lidia: Râsul poate fi contagios?

Doctorul: Absolut. Râsul colectiv poate să se transforme într-unul isteric, dar nu-i dăunător. Un spectacol de comedie de exemplu.

Dana: Păi dacă avem ziua mondială a tăițelilor, ziua mondială a tirbușonului, de ce nu am avea și o zi mondială a râsului. (se aprobă, se aplaudă, se râde)

Doctorul: De opt ani, în prima zi a lunii mai este ziua internațională a râsului. Există deja un turneu mondial de râs... (aplauze, se râde copios) La viitoarea întâlnire de grup despre ce doriți să vorbim?

Dana: O altă temă la care lucrez: minciuna, dacă interesează asistența.

Viviana: Doctore, și ceva despre vise, despre dorințe...

Monica: Excelent. Ca și pilula de râs, probabil că nu costă prea mult...

Doctorul: Pe perioada sejurului aici totul este gratuit, și garantat... (aplauze, se râde) Deci, pe mâine... (iese în aplauzele fetelor)

Viviana: La terapia individuală sări pe doctor cu ura și gelozia, tot este în doliu...

Dana: N-ați înțeles nimic...

Lidia: La terapia individuală doctorul este un adevărat preot. Ca să te ajute cu un sfat, să-ți poată... pansa sufletul, trebuie să-l ajuți spovedindu-te.

Dana: Să mă spovedesc?!

Monica (se uită la ceas): Doamna Lidia mergem la bazin? Îmi iau costumul... (intră în cameră)

Lidia: Mergem. Nu mergeți la bazin?

Dana: Avem bazin în zilele fără soț. Azi, masaj.

Lidia (desface halatul): Pentru vârsta mea nu-i prea îndrăzneț costumul? În piscină sunt și bărbați...

Monica (revine din cameră): Atunci eu ce să mai zic. (desface halatul, face mai multe piruete) Să mergem... (ies)

Dana: Ce ifose de balerină la patroana noastră!

Viviana: Patroana a fost și este o femeie frumoasă. La fel și doamna...

Dana: Dacă-și pune măști pe mutră cu kilogramele... O să ne țină discursuri despre cosmetica naturistă, despre oja roz, care-i toxică pentru pedichiură... Când mă gândesc că o să mă pipăie peste tot un orb fără să știe pe ce pune mâna... (își etalează corpul) Deși de anul trecut l-am rugat pe doctor: un orb...

Viviana: M-am hotărât: anul acesta fac masaj și la sâni. Nu vreau să...

Dana: Eu, nu. Ce, am venit aici să alăptez maseorul?

Viviana: Să nu fie toxic și pentru vârsta maseorului...

Dana: Din ce spectacol e replica asta?... Pentru că nu-i din capul tău...

Cortină de lumină

Sufrageria, seara

Vasilica: Doamnelor, domnișoarelor, sau domnișoarelor, doamnelor, mâine se pleacă cu autocaru' la mânăstire.

Dana: Trebuie să pregătim ceva special?

Vasilica: ... Niște bani pentru o lumânare și de pus în cutia milei... cine vrea...

Dana: Eu am să învăț și o rugăciune...

Vasilica: Dacă n-o spunei din suflet, n-o primește Domnu'...

Dana: Primește, că până la Dumnezeu banii îi adună preotul și biserica. Și de ce preotul îl cunoaște mai bine pe Dumnezeu, de are încredere în el?

Vasilica: Domnișoară, învățați diavolul să tragă cu pușca?

Dana: Diavolul? Când este să te ia, te ia și din ușa bisericii. (râsete forțate)

Lidia: Dumnezeu e unic...

Dana: Dintr-un accident casnic Dumnezeu a făcut viața. Apoi Raiul. L-a făcut pe Adam. Și pe Eva. I-a făcut și de sex opus, ca să se înmulțească... Și tot ne înmulțim de milioane de ani...

Lidia: Suntem niște suflete oboseite, supărate, dar nu bolnave, să nu-L hulim pe Dumnezeu...

Monica: Este complicat să vorbim despre lucruri care ne depășesc uneori puterea de înțelegere...

Dana: Și atunci... "crede și nu cerceta"? Dumnezeu când l-a gonit pe Adam din Rai i-a dat-o pe Eva, fără altă avere. Azi parcă am înebunit: toți vrem avere, bani, moșteniri...

Viviana: După filozofia ta, Dana, Dumnezeu a greșit când a făcut un bărbat și o femeie?...

Dana: Da! Da! Da! Ori un bărbat, ori o femeie. Sau măcar dacă eram veșnici. Scăpam de dezastrul morții. Îl dau în judecată pe Dumnezeu că m-a făcut femeie. Eu sunt o creștină primitivă! Așa că, să nu gădilăm becul ca să rădă cei de la uzina electrică... (râsete forțate)

Lidia: Gândind și vorbind așa îl omorâm pe Dumnezeu din conștiința noastră...

Monica: Dumnezeu este în conștiința noastră. Ne naștem cu El.

Viviana: Dumnezeu nu moare odată cu mine, sau cu tine...

Dana: Stimată colega, eu L-am omorât pe Dumnezeu când am făcut primul avort...

Vasilica: Doamne ferește! (se închină) Asta-i crimă...

Dana: Crimă, Vasilica, da, crimă. Și atunci întrebarea: cum este mai bine în viață, să ai noroc sau sănătate?

Vasilica: Poți să ai noroc cu caru' dacă nu-i sănătate...

Dana: Biserica sancționează concubinajul, avortul, dar n-o interesează de copiii străzii. Dar ăștia n-au și ei același Dumnezeu? Societatea se tot încălzește, ia foc, iar unele biserici afișează tabele cu 300 de păcate pentru spovedanie. Oare în această lume sunt numai 300 de păcate? Și de ce să i le spun preotului? Preotul care spune că rugăciunile sunt primite dacă sunt făcute în "sfânta biserică". Unde scrie asta? Poate eu cred în altceva. Cine mă oprește?

Lidia: În ce? Pentru că în afară de Dumnezeu nu există nimic și nimeni...

Dana: Cred în ceva care-i peste voința și puterea omului. O forță care ține în echilibru tot Universul. În această Forță cred, deși nu știu cum s-o definesc, s-o percep. La această Forță mă închin în legea mea. Nu-i cer nimic: nici să mă ierte, nici să mă ajute. Și pentru asta n-am nevoie de intermediari, de preoți. Nu pot trăi un creștinism de Duminică: când avem un necaz să ne aducem aminte de Dumnezeu. O să credeți că m-am născut dintr-un accident biologic. S-ar putea...

Vasilica: Aoleu, îl ucidem și pe Dumnezeu! (râsete) Am auzit una bună: știți ce se poartă în vara asta la Paris? (liniște) Pun pariu că nu știți. Vă spun eu: bărbați burlaci, bătrâni și foarte bogați... (râsete, aplauze)

Dana: Vasilica, cu Parisul tău mi-ai distrus tot discursul despre...

Vasilica: Domnișoară, să-L lăsăm pe Dumnezeu acolo unde stă de când e lumea. Cine vrea crede și I se închină, cine nu, nu... (râsete, aplauze) Vă servesc imediat câte-o salată de fructe. Dar o să vedeți: mâncați și lingurițele... (râsete)

Dana: Vasilica îi ca țiganul, vinde câinele...

Vasilica (care servește salata de fructe): ... Pentru că știe că peste trei zile vine acasă. Și-l vinde iar... (râsete) Stop! Să pun și câteva picături de coniac șapte stele. Furnizor, doamna Monica.

Monica: Vasilica, nu ne dai și pahare pentru coniac?

Vasilica: Of, ce toantă sunt! Imediat. (aduce pahane, toarnă coniac; ridică ea paharul) Pentru sănătatea doamnei Monica! (surpriză) La mulți ani! Vârsta pe internet. (râsete, se ciocnește)

Viviana: La mulți ani, doamnă Monica! Și vă doresc ce-mi doresc mie...

Monica: Mulțumesc...

Dana: Eu ce să vă urez? Să... furați cât mai multă sănătate de la pilulele doctorului, și să nă revedem și la anul, mai fericite și mai iubite...

Monica: Mulțumesc mult.

Lidia: Ridic și eu paharul pentru sănătatea doamnei Monica, pentru prietenie și cât mai multe dorințe îndeplinite...

Monica: Mulțumesc. Dacă ne întâlnim și la anul, promit că aduc cu mine toate dorințele împlinite... (râsete, aplauze; Lidia cântă "O floare de salcâm a nins în părul tău..."; se aplaudă)

Lidia: Fiind o seară specială, ridic paharul și pentru Luna plină! Luna care reprezintă sufletul, psihicul, sensibilitatea oricărei femei! Luna a fost întotdeauna mentorul meu...

Dana: N-o să spuneți că sunteți lunatecă... (râsete)

Lidia: Nu, draga mea. Dar Luna ridică mărire, dar sufletul unei femei? Luna plină are un mare impact asupra tuturor zodiilor.

Viviana: Am să mă gândesc toată noaptea la zodia mea, la ursita mea...

Lidia: Dacă pierzi noaptea cu lună plină, pierzi legătura cu cosmosul, cu acest univers fără infinit, și cu divinitatea. Priveți pe fereastră: nici norii n-au curaj s-o acopere în această perioadă.

Dana: ... Legătura cu cosmosul, cu universul infinit și cu divinitatea. Superb! Cred că mai merge un coniac...

Monica: Vasilica, te rog...

Vasilica: Cu plăcere și... cu lună plină. (toarnă în pahare) Și o linguriță de lactate...

Dana: De maioneză, Vasilica...

Vasilica: Tot din lapte de capră.

Dana: Lapte de capră?!

Vasilica: Pe la noi este o vorbă: bem lapte de capră pentru că a urcat la munte cu oile...

Dana: Cine a urcat la munte?

Vasilica: Măgaru'... (râsete) Mă scuzați, s-a făcut târziu... (iese)

Dana: Ca să vezi: capra a rămas acasă, și măgarul a urcat la munte... (bea): Și ce spune Luna plină acum?

Lidia (privește câteva clipe luna): Pasiuni fulgerătoare care dispar la fel de repede. Perioadă favorabilă pentru flirturi nevinovate...

Dana: Și eu, care îmi doresc doar flirturi... vinovate...

Lidia: Femeile pot avea crize de somnambulism...

Dana: Pe acoperișul vilei, în cămașă de noapte, sau numai în lenjeria intimă... (desface halatul și-și etalează lenjeria intimă) Vă invit la o paradă a modei. (râsete, aplauze)

Viviana: Dar bărbații cum sunt loviți de Luna plină?

Lidia: Îi îndeamnă la legături sentimentale pasagere. Crește interesul pentru ocult, paranormal și

mister. Interesul pentru sex este la maximum cu orice risc.

Dana: Dar coșmaruri, vedenii, strechie, nu se poate pentru bărbați?

Lidia: Luna plină îi răsfăță pe toți, și cu bune și cu rele...

Dana: Atunci, coană Lună plină, să mai luăm o gură de coniac. (Monica îi toarnă în pahar, apoi pune sticla în frigider)

Monica: Eu mă retrag, vreau să privesc Luna plină și să visez. Vă spun mâine cum a fost.

Lidia: Și eu mă retrag. O noapte de răsfăț, de vise frumoase. Ce poate fi mai magic ca razele lunii să te mângâie pe gene, pe ochi, să strălucească în părul unei femei, și să visezi... (iese)

Dana: Credeam că nu mai termină cu Luna plină. Asta-i obsedată de biserică, acum și de Luna plină. Somn ușor hodorogelor și vise plăcute... (se duce la frigider, aduce sticla de coniac și toarnă în pahare) Și madam scârț, patroana, care se crede regină sprâncenelor, hop și ea cu Luna plină... (bea)

Viviana: Vechea poveste: călăul și victima ești tu...

Dana: Diavolul, l-a speriat Sfânta Fecioară cu mânăstirea, cruciulițe și tămâie. Programul de mâine la mânăstire... Ce păcat că s-a interzis duelul, Doamne, pe câți cotonogeam! (mai bea un pahar) De ce noi, femeile, trebuie să plătim totul în viață? Cât și până când? Și cum poate o femeie să-și păstreze demnitatea? Trișând viața! (bea cu lăcomie)

Viviana: Dana, nu mai bea, o să-ți faci rău...

Dana: Și te doare pe tine în fund că o să-mi fie mie rău. (sparge un pahar) Pe Casanova îl zdrobești ca pe un pahar torturându-l cu corpul tău, fără să-i cedezi. (mai sparge un pahar) Auzi, dobitocul, el, în loc să mă dezbrace, mă îmbracă și cheamă taxiul. O întrebare de la o cititoare... (mai sparge un pahar)

Viviana: Dana, te rog, deranjăm și ne facem de râs...

Dana: Ne facem de râs? Cine o să râdă de noi, cele două lunatică? Eu nu pot funcționa fără...

Viviana: Fără alcool și scandal...

Dana: Să fie lângă tine în pat și să strige pe alta. Nenorocitul, l-am aruncat afară în izmene. Și era un ger... (râde necontrolat) L-am dat afară în izmene. Da, în război și în dragoste totul este permis. În izmene, ca la Mărășești... (râs necontrolat)

Viviana: Dana, te minți singură...

Dana: Fato, în dragoste nu există principii, prietenie, etc., etc., etc. Apropos, mi-a scris o cititoare. Citez din memorie: "... vedeam viața, totul prin ochii lui, prin gura lui, prin mirosul și vocea lui." Ce zici: o capodoperă de pus în ramă și agățată la muzeul "balamucului femeilor". (mai sparge un pahar) Și mai ține minte, un secret se păstrează dacă nu știe nimeni de el. Eu sunt un mare secret... (către camerele lui Monica și Lidia) Bonsoir babetelor și Lună plină!

Viviana: Te rog, mai încet. Mâine Vasilica o să-ți prezinte o notă de plată cât Luna plină și mai multe întrebări de la o cititoare... (cântă): Du-m-acasă mă' tramvai... (vrea să bată la ușile lui Monica și Lidia; Viviana o oprește bruscând-o; Dana își dă jos capotul și rămâne numai în lenjeria intimă; începe să danseze, un fel de balet; către sală) Nu râdeți. La români marile adevăruri se spun în glumă sau într-o poezie, pentru că n-o înțelege nici cel care scris-o. Sau când ești puțin afumat... (pleacă sprijinită de Viviana; iar către spectatori) Stai, că mai aveam ceva de spus: cică-n spatele unei femei de succes stă un bărbat puternic. Minciuni. Stă un moșulică obosit, care a făcut o investiție... Investiție într-o femeie?! Vă spun eu domnilor: e periculos. Foarte periculos...

Viviana: Te rog, hai la culcare...

Dana: Fă-mi bagajele! Plec!...

Viviana: Bagajele?! Unde pleci la ora asta?

Dana: În Rai. Și dacă-i închis, alături este Iadul, deschis permanent, ca la Poliție... (vrea din nou să bată la ușile lui Monica și Lidia)

Viviana: Dana, fără scandal, te avertizez...

Dana: Vreau ca marea Narcisă să-mi cânte pe două voci “Cine-a pus cârciuma-n drum”... (Viviana o duce cu forța în camera ei; intră Monica)

Monica (somonoroasă): Ce fac fetele noastre, se mută? (privește sticla de coniac aproape goală de pe masă și paharele sparte) Fetele nu se mută, se autodemolează... (ia sticla, se așează într-un fotoliu; vrea să bea dar se oprește) Beam orice numai alcool să fie, și eram fericită că uitam de realitate. Un obiect de făcut sex, indivizi grăbiți, nespălați, grețoși, beți, cu instincte animalice, plăteau și se considerau stăpânul tău, a corpului tău. Dar singurul lucru pe care nu l-am vândut niciodată a fost sufletul. (bea o gură de coniac din sticlă; cântă) “Sunt vânzătoare de plăceri, și-n taina unei seri îți dau tot ce vrei, dar sufletul... (intră Lidia)

Lidia: Ce s-a întâmplat?

Monica: Mendrele Lunii pline. Amintiri. (Lidia se așează, ia sticla din mâna lui Monica și bea) Am înnotat mereu împotriva valurilor vieții, înconjurată de rechini cu chip de om. Am fost de multe ori la intersecția vieții cu moartea. Mă întreb mereu dacă puteam uita clipele murdare din viață.

Lidia: Uneori cred că totul în jurul nostru este numai minciună, și că ne aflăm mereu la intersecția dintre viață și moarte. (bea și ea o gură de coniac)

Monica: Și totuși cineva de acolo de sus nu m-a uitat. În miliardele de stele este una care nu s-a stins o clipă, arde pentru mine...

Lidia: Și eu am trecut printr-un vis frumos, apoi printr-un coșmar pe care mă lupt să-l păstrez ca pe un vis frumos. Este tot ce mi-a rămas de la el. Un vis... Știu că mă mint. Dar...

Monica: O femeie trebuie să se oprească din când în când și să se întrebe ce-a fost adevăr și ce-a fost minciună în viața ei.

Lidia: Ce bine ar fi să avem puterea și înțelepciunea să ne oprim și să ne întrebăm.

Monica: Uite, fetele noastre se comportă ca două puștoaice scăpate de la orfelinat în prima lor zi de libertate. Mai ales Dana.

Lidia: Luna plină mai stă vreo oră, apoi s-au dus visele frumoase. Noapte bună.

Monica: Să mergem la ora de vise... (râsete)

Cortină de lumină

Dimineață. Intră Vasilica. Are în mână o mătură și un fâraș

Vasilica: Hai că s-a-mbătat otrava. A spart la pahare... Mamă, ce i le imput, de trei ori, ca la armată! Să mă țină minte... “Vezi că domnișoara Dana este o fire mai voluntară”. Alcoolică, dom’le doctor, nu voluntară! (intră Viviana în ținută lejeră, transparentă; are în mână o hârtie; Vasilica se retrage discret și-o urmărește)

Viviana: “Iubitori ai voluptăților de orice vârstă și de orice sex, numai vouă vă închin această operă... Disprețuiți tot ce se-mpotrivesc legilor Dumnezeiești ale plăcerii! Nu ascultați decât de chemarea acestor patimi dulci, iubiiții mei destrăbălați... (se uită pe hârtie) ... numai jertfind totul voluptății, nenorocitul individ ce poartă numele de om...” (Vasilica aplaudă)

Viviana (surprinsă): Nu știam că am spectatori.

Vasilica: Doamne, ce vorbe frumoase...

Viviana: Le-a scris un oarecare Shakespeare. A trăit în urmă cu câteva sute de ani. Dar el este mereu contemporanul nostru, ca Molliere, Cehov, Caragiale. Și mă întreb, ce-ar fi însemnat teatrul fără acești contemporani...

Vasilica: Da, domnișoară, am fi murit proști... (îi arată fârașul cu paharele sparte).

Viviana: Păi... nu spunea doamna Lidia că Luna plină duce și la violență?...

Vasilica: Se poate. Oricum, e bine că nu le-a mâncat. (râd) Doamna Monica a plecat la gimnastică și bazin. Domnișoara doarme. Domnul doctor are ședință tete-a-tete, nu, cu doamna Lidia? Costel trebuie să sosească, să vă facă masaj... (se aud bătăi de baston în ușă; intră Costel)

Costel: Bună ziua.

Viviana: Bună ziua, Costel. Putem începe... (intră în cameră, urmată de Costel care, în trecut, "lovește" cu bastonul fârașul din care cad cioburile de pahare sparte)

Vasilica: Costel, fii mai atent cu bastonul, că pun mătura pe tine... (adună cioburile; intră Lidia)

Lidia: Bună ziua...

Vasilica (vrea să ascundă fârașul): Bună ziua. Domnul doctor sosește imediat...

Lidia: Nu te mai chinui cu fârașul, am văzut aseară ce-au făcut fetele pe Lună plină...

Vasilica: Se mai întâmplă... (aduce două cafele, le așează pe masă): Mă scuzați, am treabă. (iese)

Lidia: Poftim, se au la cuțite, dar o acoperă... (intră doctorul)

Doctorul: Bună ziua...

Lidia: Bună ziua, doctore. Vă invit la o cafea. Poate așa prima noastră discuție se leagă mai ușor...

Doctorul: Știți cum este la terapeut, mai ales pe Lună plină...

Lidia: Lună plină? Da, da, e ca și spovedania la preot. M-am căsătorit la 19 ani, tocmai când intrasem în lumea cântecului, spectacole, turnee, aplauze, admiratori...

Doctorul: Lucru normal pentru un artist.

Lidia: Turnee lungi, obositoare, fără chef de a trăi viața de cuplu. Am divorțat cu un "da". Am văzut la tribunal o lume urâtă, murdară, umilă, necăjită, disperată și avocați flămânzi de dosare, care m-au îngrozit.

Doctorul: Și el?

Lidia: El? El n-a înțeles nimic din tot ce s-a întâmplat. La divorț m-a întrebat: "... ce vrei să spun, că te iubesc și că nu vreau să divorțăm, sau..." L-am rugat să spună "da". Și ne-am despărțit. În fața judecătorului, înainte de a spune "da" mi-a oferit un buchet mare de trandafiri galbeni, florile mele preferate.

Doctorul: Trandafirii galbeni au o semnificație aparte. Nesiguranța sentimentelor vă doare încă...

Lidia: Dintr-un capriciu prostesc am renunțat la omul pe care l-am iubit, și ce-i mai greu de suportat este că-l mai iubesc.

Doctorul: El?

Lidia: La concerte stă întotdeauna în primele rânduri, mă aplaudă, este fericit. Când intru în cabină găsesc doar buchetul de trandafiri galbeni. El nu vine. Să-l îmbrățișez, să-i spun că-l iubesc.

Doctorul: S-a căsătorit?

Lidia: Nu... Simt că este încă al meu, dar nu-mi mai aparține. În turnee îl caut, ca o puștoaică, prin toată sala, deși știu că nu-i. Dar cânt de fiecare dată pentru el și apoi pentru spectatori.

Doctorul: Vă lipsește atât de mult?

Lidia: Nespuse de mult. (intră Vasilica cu un buchet de trandafiri galbeni; cei doi rămân siderați)

Vasilica: Pentru atmosferă am adus niște trandafiri galbeni din grădina mea. (îi pune într-o vază) S-a întâmplat ceva doamna Lidia? Domnule doctor?

Doctorul: Nu, Vasilica, dar trandafirii galbeni mi-au adus aminte de o poveste. (Vasilica iese)

Lidia: Întotdeauna trandafirii ascund o poveste... (ia vaza cu trandafiri în brațe) Doctore, se spune că timpul vindecă. Nu-i adevărat doctore, mi-e timpul mi-a adâncit rănilor. Un coșmar pe care Luna plină l-a transformat într-un vis frumos, doar atât.

Doctorul: Dar nu trebuie să vă considerați o victimă.

Lidia: Eu, victimă?! Nu, doctore, el este victima. După ce l-am dus în fața altarului, apoi l-am târât la Tribunal pentru a spune încă o dată "da". Când nu m-am eliberat, ci de fapt m-am condamnat la

singurătate.

Doctorul: Doamnă, orice sfârșit are un nou început.

Lidia: A fost totul ca o ploaie călduță de primăvară, care s-a transformat într-un viscol ce nu se mai oprește. Mă doare sufletul...

Doctorul: Viscol în suflet?!...

Lidia: Un viscol năpraznic, care se oprește câte-o clipă: trandafirii galbeni. Dar sunt mulțumită.

Doctorul: Viața-i alcătuită din clipe. Bine ar fi ca să fie cât mai fericite.

Lidia: Doctore, dar eu sunt fericită cu câte clipe mi-au rămas...

Doctorul: Trăiți, doamnă, clipele frumoase. Dar de ce nu-l căutați? Căutați-l, doamnă...

Lidia: Să-l caut?! Și ce să-i spun?

Doctorul: Simplu: că-l iubiți. Dați frâu liber sentimentelor, ieșiți din refugiul în care vă aflați, coșmarul care ține loc de vis frumos. În fond, reluați căsătoria, ca să nu-l supărați pe Dumnezeu. Nu putem trăi mereu în trecut.

Lidia: Doctore, crezi că este posibil...

Doctorul: Un “da”, și visul bântuit de coșmar devine iar un vis frumos, ca la 19 ani. Curaj, doamnă... (iese)

Lidia (ia vaza cu trandafiri în brațe): Oare eu m-am învățat să trăiesc doar în trecut?! E prea târziu pentru prezent, pentru viitor? Poate că doctorul are dreptate. Un “da”! Da, un “da” care poate opri viscolul din sufletul meu... (se îndreaptă către cameră; intră Vasilica și Costel)

Vasilica (observă lipsa trandafirilor): Întotdeauna trandafirii ascund câte-o poveste... Stai jos Costele, să-ți dau o cafea. (Costel se așează și începe să răsfoiască revistele; îl servește cu cafea) Costele, care-i starea națiunii, cum spune dom’ doctor?...

Costel: Națiunea?! A... domnișoarele, doamnele... Cred că am început să ne înțelegem. Le-a trecut febra primelor masajе și...

Vasilica: Otrava?

Costel: Otrava? Curios, dar a început să-i placă masajul, și mai ales cel al... (arată cu mâinile sâni)

Vasilica: Costele...

Costel: Tanti Vasilica, este totuși un fotomodel...

Vasilica: Serios?!

Costel: Așa îmi spun mâinile mele, care au... văzut multe, multe fotomodele...

Vasilica (care se uită în revista deschisă de Costel): Fotomodel?! Ca astea din revistă?!

Costel: Revistele sunt pline de femei goale la toate paginile...

Vasilica: Una seamănă cu otrava...

Costel: Ca să vezi, ce brodeală!...

Vasilica: Da. Ca să vezi ce brodeala dracului... Deci, merge masajul... (intră Dana)

Dana: Costel, sunt gata. Poftim... (intră în cameră)

Vasilica: “Costele, sunt gata”!

Costel (începe jocul cu bastonul): Îți place, tanti Vasilica?

Vasilica: Ce să-mi placă?

Costel: Jocul cu... bastonu’. (cântă) “Îți mai aduci aminte doamnă, / Era târziu și era toamnă”. (intră în camera Danei)

Vasilica: Ptiu, bată-te să te bată... “Îți mai aduci aminte doamnă...”?! (intră Lidia și Monica) Doamnele pleacă la bazin? Cum mai stăm cu costumele? (cele două femei își etalează costumele de baie; Vasilica aplaudă; Cele două ies în pași de “balet”; Vasilica se uită către camera lui Dana) “Îți mai aduci aminte doamnă, / Era târziu și era toamnă”?! (se uită pe revista “văzută” de Costel) Poftim, doar femei goale. Oare cum le nimerește Costel? “Îți mai aduci aminte doamnă...” da, era târziu și... eu seamăn cu proasta satului?... Costele...

Cortină de lumină

Sufrageria. Pe canapea, Dana. Intră doctorul

Doctorul: Bună ziua!...

Dana: Bună, doctore...

Doctorul: S-a întâmplat ceva?

Dana (pentru ea): Vasilica a trâncănit... (către doctor) Se vede?

Doctorul (ambigu): Se vede...

Dana (vădit încurcată): Costel, maseorul, mi-a rupt oasele... Și... și mi-a pus mâinile pe sâni, de mi-a venit să-l cârlesc...

Doctorul: Eu i-am spus. Masajul la sâni este un medicament foarte bun.

Dana: Eu... am avut impresia că-i place să se joace cu sânii mei...

Doctorul: Costel masează zeci de sâni pe zi...

Dana: Eu vreau ca sânii mei să fie mângâiați, nu... maltratați. Nu, doctore? (îi ia mâna, o privește, apoi o duce la piept) Doctore, visele pot anticipa viitorul?

Doctorul (ușor fâstâcit): Visele pot uneori anticipa evenimente fericite sau tragice... (intră Monica)

Monica: Bună ziua. Deranjez?

Doctorul: Nu... vă rog.

Dana (văzând privirea lui Monica): Doctorul îmi lua pulsul inimii... Vorbeam despre vise... Și cât de perverse pot fi ele. Dar este o vorbă: focul prin foc se stinge.

Monica: Mai ales când inima ta e în dreapta. (Dana mută mâna în partea stângă)

Doctorul: Atunci, foc!... (râsete) Și vom vedea cine și cum îl stinge... (intră Lidia și Viviana; după ce salută se așează)

Dana (dă drumul la reportofon): Lucrez la un material despre minciună, pentru o revistă: "Minciuna la rang de..." O să vedem...

Doctorul: Doamnelor, de acord... (intră Vasilica, aduce cafele)

Vasilica: Domnule doctor, minciuna roade mai rău ca, virgulă, cancerul... (râsete)

Dana: ... Ca, virgulă, cancerul?! Bravo, Vasilica, cu virgulă...

Vasilica: Ei, domnișoară, nu folosesc virgula decât așa, de pamplezir... (iese)

Doctorul: De la început vreau să știți că minciuna este o boală care se tratează. Se tratează cu mult adevăr...

Dana: În fond, de ce mint oamenii?

Doctorul: Poate fi o mască atunci când vrem să ascundem adevărul. Deci, suportul minciunii este totuși adevărul. Eu spun că uneori minciuna este și un mod de supraviețuire chiar...

Dana: Excelent!

Doctorul: Un simplu da, sau nu, spus sau nu, sau spus cu întârziere, poate acoperi o mare minciună, sau o mare tragedie. Sau un mare adevăr.

Dana: Asta înseamnă, doctore, că noi mințim toată ziua...

Doctorul: Omul, cu firea lui, a bătut întotdeauna toate recordurile în ce-l privește...

Dana: Ar fi prima concluzie: că mint cei care cunosc adevărul...

Doctorul: Adevărul uneori doare. Atunci preferăm să fim mințiți. Deși adevărul amar este de preferat în viața unei minciuni dulci, bolnăvicioase, plină de viciu...

Viviana: Uneori e foarte greu să privești adevărul și să-l accepți. Așa că-i pui o mască...

Monica: Dacă, privindu-ne în oglindă, am vedea câte cicatrice avem pe suflet, ne-am duce singure la balamuc, nu aici, la sanatoriu...

Lidia: O altă concluzie pentru cititoarea Danei: minciuna face parte din viața noastră cotidiană, ca și adevărul...

Doctorul: Să admitem că da...

Lidia: Atunci e grav când ne construim viața, relațiile și uneori cariera pe minciună...

Doctorul: Să nu dăm foc, pentru că se poate să nu-l mai putem stinge. Putem admite că sunt și minciuni tolerabile, nu?

Dana: În fond, cine minte?

Doctorul: În primul rând cei care cunosc adevărul. În rest, ceilalți fabulează ca să se află în treabă, cum se spune, sau pentru publicitate, cum este în cazul nostru... (râsete)

Viviana: În teatru este locul în care minciuna se rostește în manieră artistică, pe care spectatorii, culmea, o aplaudă.

Doctorul: Spectatorul știe că este teatru, că este mereu mințit. Și totuși teatrul rămâne o lecție de viață pentru cine acceptă convenționalul. Acest gen de minciună, aplaudată, nu face rău nimănui. Deci, poate fi și terapie prin teatru.

Monica: Doctore, oare putem fi sinceri când vorbim de minciună? Ce loc au sentimentele în împărăția minciunii?

Doctorul: Nu, nu, ar fi o tragedie umană ca să nu mai mintă nimeni... (râsete) Deci nu cred că...

Lidia: Eu cred că mințindu-ne, sau acceptând minciuna, putem suporta mai ușor adevărul.

Doctorul: De acord. Este posibil ca-n viață fiecare minciună pe care o acceptăm să ne facă mai suportabil adevărul care ne doare.

Dana: Încă o întrebare de la o cititoare: "oamenii care se iubesc își spun întotdeauna adevărul?"

Lidia: Dragostea, iubirea este adesea oarbă; el, ea, este cel mai frumos, cel mai cult, cel mai cavalier. Și când se ceartă, când vine despărțirea aflăm, chipurile, adevărul despre el, despre ea.

Monica: Eu cred că nu e suficient să fim sinceri, trebuie și să poți, fără nici o constrângere. Unii cred că sunt fericiți că nu pot spune adevărul...

Dana: Interesant. Oare cine minte mai mult, femeia sau bărbatul?

Doctorul: Raportul este cam același, numai că bărbații când mint de regulă se referă la ei: "... am fost la o...", "... am făcut o...", etc. În timp ce minciunile femeilor sunt direcționate spre alte persoane care deranjează.

Monica: Deci minciuna se transformă în bârfă. Bravo nouă, facem și noi ceva bine, sau foarte bine, în viață. (râsete)

Doctorul: Dar natura le-a dat femeilor un simț aparte: își dau seama când sunt mințite, indiferent de cine. (râsete, aplauze) Bărbații au însă un alt dar aparte: fac din neadevăr un adevăr adevărat. (liniște) Aplauze! (râsete)

Dana: O altă concluzie: când o femeie simte că este lovită în orgoliu, începe să mintă și să bârfească.

Monica: Uneori mințim ca să nu rănim pe cineva. Dar ce facem dacă acel cineva dorește adevărul crud... chiar dacă știe că poate ucide?

Dana: Încă o concluzie. (schimbă caseta la reportofon) Doctore, există oare minciună perfectă?

Doctorul: Ar fi o utopie. Poetul Alexandru Vlahuță în "Minciuna stă cu regele la masă" spunea: "De când sunt regi / de când minciuna este / duc laolaltă cea mai bună casă / ... Ce țară fericită, maiestate!... / se lăfăiește gureșa / minciună... / cum farmecă pe regi Minciuna... (aplauze)

Dana: Cred că interviul este gata... Mulțumesc! Înghețată pentru toată lumea! (râsete) Vasilica!

Vasilica: Vine! (servește înghețată)

Doctorul: Și după interviu, care-i starea națiunii?

Dana: Păi, încă conviețuim pașnic. Vasilica ne gratulează cu cafele, salate, înghețată. (râsete; către vază) Și cu trandafirii galbeni, simbolul iubirii, geloziei sau trădării... (Lidia și Doctorul schimb de priviri)

Doctorul: Cum a fost plimbarea, vizita la mănăstire?

Lidia: O oază de liniște, reculegere și evlavie... (scoate o iconiță și o așează într-un loc vizibil) Sper că nu deranjează...

Dana: Dimpotrivă, ne scutește de un drum până la biserică. Am aprins o lumânare, am lăsat un ban în cutia milei. Pentru următoarea vizită am să învăț și o rugăciune. Am promis. În rest, cum spune doamna Lidia: "... o oază de liniște și evlavie". (intră Vasilica cu înghețată, și Costel)

Costel: Deranjez?...

Doctorul: Ia loc Costele... (Costel se așează, ajutat de Vasilica)

Monica: Dana, uneori cred că tu păcătuiești cu vorba mai mult din orgoliu...

Dana: Ce să fac dacă nu înțeleg nimic din toate năravurile și moravurile religioase?...

Vasilica (pentru ea): Auzi ce-i în stare să spună otrava! Asta fuge ca dracu' de tămâie și strigă hoții!...

Doctorul: Domnișoară, nu vă împăcați prea bine cu biserica, ca să nu spun cu Dumnezeu...

Dana: Eu cred că există o superputere cosmică, care ține Universul acesta infinit de stare de echilibru, pentru că altfel ne-am ciocni toată ziua de alte planete sau bolovani. Și Dumnezeu, plictisit, din milioanele de galaxii și de stele a ales una și i-a zis Pământ. Și tot din plictiseală a făcut Raiul. Dar, la ce să-i folosească?

Monica: L-a făcut pe Adam.

Costel: Și, ca să nu se plictisească, Adam a făcut-o pe Eva din coastele lui, de parcă se terminase pământul...

Dana: Apoi, Adam și Eva ca să nu se plictisească au făcut câteva miliarde de oameni.

Lidia: Dar progeniturile au uitat de Dumnezeu și s-au apucat de fabricat păcate.

Costel: Dumnezeu l-a trimis pe Isus.

Dana: Ca să ne tragă de urechi. Ce-a ieșit? Se știe exact: milioane de biserici, milioane de preoți și fel de fel de prelați și prelate care trăiesc din milă și adesea din buget. Adică din taxele și impozitele noastre. Ce spui Costele?

Costel: Dacă-i o întrebare de la o cititoare...

Dana: Nu, o scrisoare de la un ateu, cred că am reprodus-o bine... O să mă întrebați dacă sunt de acord cu... ateu, cu scrisoarea lui? (schimbă caseta, dă drumul, auzim) "Am făcut compromisuri, uitând mereu de mine, făcând lucruri pe care nu le-aș fi făcut niciodată pentru un bărbat. Dar m-am convins că bărbații sunt niște porci..." Femeia nu trebuie să fie un trofeu pentru toți neisprăviții (vocea Danei): Nu toți bărbații sunt porci... Sper că nu mă contraziceți, doctore... Nu vreau ca bărbații să intre în panică... (râsete)

Vasilica: Domnișoară, așa sigur ajungeți în Iad. (se închină)

Dana: Vasilica, de-abia m-am întors din Iad. Așa că nu contează.

Doctorul: Dependența de un obiect, exemplul domnișoara Dana de reportofon, poate duce la panică.

Dana: Altă boală doctore?

Doctorul: Cu precizarea că frica, teama, panica, ne apără de regulă de pericole și ne poate asigura supraviețuirea.

Dana: Of, Doamne, sufăr și eu de o boală care-mi folosește la ceva bun... (râsete)

Doctorul: Dar pot apare atacurile de panică sau momente de frică irațională. Unii trăiesc experiențe de depersonalizare, deci au senzația că și-au părăsit propriul corp.

Dana: Mai ales dacă-i Lună plină plutim în vise purpurii, pe pași de tango sau, mai modern, pe pași de țopa-țopa...

Vasilica: Sau spargem pahare...

Doctorul: Vrem sau nu vrem, frica, panica fac parte din viața noastră... normală, la fel ca bucuria, furia, dragostea și tristețea.

Dana: M-am liniștit, doctore...

Doctorul: Chiar dacă pare teorie, mai adaug că frica eliberează energie exact cât ne trebuie pentru a acționa rațional, pentru a evita un pericol, uneori fatal. Pentru reportofon: “Panica, frica sunt părți esențiale a sistemului de apărare a organismului”. Am încheiat citatul... (râsete)

Dana: Mulțumesc doctore... Deci, o concluzie: “Nu trebuie să percepem frica, panica...”

Doctorul: Ca pe un blestem. Frica, teama o gustăm cu toții în momente critice. Dar ele, cum am mai spus, de regulă ne salvează chiar viața. Și ar mai fi o concluzie: femeile suferă mai mult de... hai să-i zicem boala de frică, de panică...

Costel: Vedeți câte întrebări, câte probleme de viață macină liniștea femeilor? (râsete, se aprobă)

Dana: Barvo, Costel. Punct ochit, punct lovit.

Lidia: Ce întrebări ți-au mai pus cititoarele tale? Să nu-l scăpăm de doctor...

Dana: “Sexul este o călătorie, sau o destinație?”, “Dragostea este sex, sau numai sex?” Sau, o cititoare întreabă cum poate obține un certificat de înger pentru a se putea apăra de diavol. Și mai au multe întrebări și... comenzi de la “Clubul Femeilor Abandonate”.

Monica: Sfârșitul lumii s-a amânat, așa că ai timp să le răspunzi. (râsete)

Dana: Atunci, atenție: “Există un prag psihic în viața femeilor, legat de vârstă?”

Viviana: Tot de la o cititoare: “Ce se întâmplă când iubirea se transformă într-o banală prietenie?”

Dana: Și ca să punem capac, “Ce face un sexolog în pat?”... (râsete)

Costel: Un masaj erotic... (râsete)

Doctorul: Păi, după atâta panică, frică și întrebări de la o... cititoare, ce poate să mai facă sexologul?! Doarme. (râsete, aplauze)

Dana: Doctore, spuneți că specialiștii au descoperit o zonă cerebrală care face legătura cu Dumnezeu. Deci, s-a dovedit că Dumnezeu este prezent în creierul uman. Și unde-i locul? (își pipăie capul)

Doctorul: În partea cea mai evoluată a creierului uman, lobul frontal, partea responsabilă cu gândirea, emotivitatea, conștiința de sine...

Dana (își masează fruntea cu eleganță, apoi o închină): Dacă știam unde stă Dumnezeu în capul meu multe rezolvam în viața asta idioată cerându-i sfatul, sprijinul...

Lidia: Zona trebuie protejată cu...

Dana: Știu, cu rugăciuni, cu vizite la mănăstiri, cu fum de lumânări și tămâie...

Lidia: În locul fumului de țigară, a aburilor de alcool, a dependenței de reportofon cu întrebări de la o cititoare, de la un ateu... (râsete)

Cortină de lumină

Sufrageria. Intră pe rând: Lidia, Viviana, Dana

Dana: Opa, Vasilica a servit cafeaua fără să ne spună bancul zilei... (intră Monica însoțită de “Vasilica”, o doamnă blondă, cu un look deosebit; reacție pe măsură)

Monica: O prietenă a trecut prin zonă către o aniversare și m-a rugat s-o aranjez puțin. (“prietena” face o plecăciune) Nu vorbește decât greaca. Am invitat-o la o cafea made Vasilica. (se așează)

Dana: Simpatică, ba chiar frumoasă, cochetă prietena.

Monica: V-am invitat la cabinet să vă fac cele mai frumoase femei.

Dana: O blondă ca grecoica îmi place la nebunie. Și machiajul i se potrivește cu tenul, cu ochii. Și zâmbetul grațios... Dar unde am mai văzut eu acești ochi? Hai, că m-am prostit...

Vasilica: La mine, domnișoară...

Dana: Grecoica?!...

Vasilica: Porfavor!... (ia meșa de pe cap) Grecoica-i Vasilica care dă cu mătura prin apartamentu’